

Descoperirea conștiinței mele a început când aveam vârsta de 7 ani. Se apropia seara și cum eram o fire fascinată de tot ceea ce se leagă de Univers , stele , planete, mi-am așezat o păturică pe iarbă și m-am lăsat purtată de frumusețea copleșitoare a nopții, în timp ce priveam cu atenție spectacolul stelelor. Atingerile delicate ale vântului îmi mângâiau blând ochii, iar în jurul meu era o atmosferă caldă, liniștită, se auzeau încet doar simfoniile greierilor care îmi transmiteau un fior inexplicabil.

Paralizată de sclipirile cerului, spre uimirea mea, o stea parcă se desprindea de bolta care avea o culoare indigo și pleca cu o viteză impresionantă într-o altă dimensiune și avea să se piardă în spatele casei mele. Fiind mai mică și cu un coeficient de inteligență puțin mai redus, mi-am luat bicicleta și am plecat într-o aventură , în căutarea stelei căzătoare.

De fapt, aventura conștiinței mele de-abia atunci a început, când pentru prima dată am făcut cunoștință cu pământul, adică atunci când cormanul bicicletei mele cu patru roți a întâlnit într-un mod accidental un stâlp al casei mele. Căzătura mea era evidentă la fel ca și cucuiul meu din frunte care mi-a trecut doar după o lună. Pe moment eram puțin confuză și speriată de cele întâmplare, aveam impresia că mă aflu pe o altă planetă, cu extraterestrii și creaturi imaginare, dar toate iluziile mele s-au sfârșit când palma mamei mele pe care încă o mai simt , mi-a atins "delicat" fruntea și când din gura ei auzeam numai: "Ți-ai rupt pantalonii noi! O să mai mergi cu bibicleta când o să vreau eu , adică niciodată!" Cuvint

ele ei, era normal să-mi declanșeze lacrimile , dar pe vremea aia suportam orice. Era o căzătură normală pentru vârsta pe care o aveam atunci, de fapt, gândeam în sinea mea că nu era nici prima , dar nici ultima căzătură pe care o simțeam în tot corpul. Din acel moment am realizat multe lucruri în ciuda faptului că aveam o vârstă mai mică. Am sesizat că există durere, există răul , dar în același timp există și binele. Există lucruri care au și părți bune și părți rele , evidențiind faptul că părțile bune se află în interior , deseori ele ghidându-se după proverbul: "Esențele tari se țin în sticlute mici." Mă întreb : " De ce considerăm fericirea o esență? De ce considerăm fericirea puterea noastră maximă? De ce considerăm fericirea elementul vital al vieții noastre? Felurite întrebări care necesită un răspuns, întrebări care răsună a gol într-un univers nemărginit, un univers în care suntem asemenea unei mici pete de culoare, posibil nesemnificative, unei umbre; suntem asemenea unui reper în funcție de care fericirea își

Descoperirea propriei identități

Scris de Alexandra Florica Pop

Miercuri, 09 Noiembrie 2011 07:31 - Ultima actualizare Miercuri, 09 Noiembrie 2011 07:44

coordonează intensitatea. Purtând gândul pe cele mai înalte culmi ale înțelepciunii, avem onoarea de a afla că fericirea este singurul sentiment care te îndepărtează de monotonia cotidiană cu care ne-am obișnuit , sentimentul care nu are nevoie de adverbe de timp, de loc sau de mod pentru a-l simți , sentimentul care are doar unitate de măsură exprimată prin bătăile inimii pe minut în fiecare moment când inima ne este îmbrățișată de căldură, de sentimente delicate, mai precis de acea flăcărie care ne menține corpul viu.

Incerc să cred că avem un rost în această lume, că uneori putem adăuga pe fața celorlalți un mic zâmbet; incerc să mă mulțumesc cu ideea că am o singură viață, o mie de motive să o trăiesc și pe lângă toate aceste lucruri am ambiția să simt cele mai frumoase lucruri , să pot să realizez tot ce îmi propun , să am curajul să înfrunt toate nedreptățile, durerile și să trec peste ele cu capul sus și mai important să am curajul să fiu mereu eu însumi și să fiu mândră de mine și să nu mă rușinez niciodată de persoana mea.

Viața este asemenea unei flori; momentele fericite reprezintă primele petale înflorite care îi oferă o frumusețe inegalabilă, iar petalele uscate ar echivala cu momentele triste care mai mereu ne distrug cel mai prețios simbol pur al vieții: FERICIREA.

Autor: Alexandra Florica Pop, clasa a IX-a A, profil matematica - informatica, Liceu Viseu de Sus SURSA: <http://cafeneaua-literelor.viseudesus.ro>